

LILY FRANK

Brandend Verlangen

© Lily Frank

Eerste editie: augustus 2014 via TintelingRomance

Tweede editie: februari 2020 in Auteurs voor Australië

Derde editie: mei 2020 via Polder Publishers

Vierde editie: augustus 2021 via Dutch Venture Publishing
lilyfrankromance.wordpress.com

Instagram/Twitter: @lilyfrankbooks

Cover: Afbeeldingen via Freepik

Cover Design: Marijke F. Jansen

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervaelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

.

♥ Graag wil ik de volgende personen bedanken: ♥

Olga

Marjon (x2)

Liana

En natuurlijk mijn (ex)brandweerman.

Jullie hulp is van onschatbare waarde geweest bij de totstandkoming van Brandend verlangen.

-xXx- Lily Frank

♥ 1 ♥

De klap galmde na in mijn oren. Tenminste, naar mijn idee duurde de galm minstens een minuut. Het ergste was nog dat ik het zag gebeuren: eindelijk stond ik bij mijn fiets, hand al in de mand om het vergeten boodschappentasje eruit te grissen, toen ik de deur gevaarlijk zag bewegen. Een windvlaag speelde met de stof van mijn nachtjapon en met één hand wist ik te voorkomen dat de rok omhoog zou waaien. Toen vlogen mijn ogen opnieuw naar de deur. De windvlaag zwierde hem heen en weer. Ik zette me in beweging, mijn vrije hand uitgestrekt om de deur zo snel mogelijk te kunnen grijpen, maar net voor mijn graaiende vingers klapte de deur in het slot. Ik vervloekte mezelf. Alles lag binnen. Echt *alles*. Sleutels. Telefoon. Warme jas. Schoenen. Slippers. Of zelfs maar pantoffels. En uiteraard was mijn huisgenote net gisteren naar haar ouders vertrokken.

Er viel iets op mijn schouder. Mijn ogen gleden naar het mouwtje en stelden zich scherp op de donkere stip. Het zou

Brandend Verlangen

toch niet ook nog eens gaan regenen?

Kleintjes keek ik om me heen. De straat was uitgestorven. Dat kwam niet vaak voor gedurende het weekend in hartje Utrecht. Er was eigenlijk altijd nog wel wat gerucht op straat. Ik wist niet goed of ik blij moest zijn dat niemand me zou lastigvallen in mijn nachtkleding of dat ik wel kon huilen omdat ik niemand om hulp kon vragen.

De druppel op mijn schouder bleef niet de enige. Het ritme van vallende druppels werd steeds sneller, tot ik ineens in de stromende regen stond. Ik kon hier toch niet de hele nacht blijven staan?

Keurend keek ik naar de regenpijp voor me en volgde de streep grijs naar boven. Licht viel uit het raam van mijn slaapkamer. Correctie. Uit het raam van mijn *warme* slaapkamer.

Ik huiverde en wreef over mijn armen. Zou ik het wagen en naar boven klimmen? Mijn raam stond op een kiertje. Wellicht kon ik hem verder open wrikken en naar binnen klauteren. De smalle vensterbank bood waarschijnlijk net genoeg ruimte om mijn blote voeten houvast te bieden. Op die manier kon ik mezelf dan naar binnen manoeuvreren.

Ik snoof. Juist. Wie hield ik hier nu voor de gek? Dat van dat raam geloofde ik nog wel, maar ik zag mezelf echt niet in die regenpijp naar boven klimmen. Ik was altijd een ramp geweest in alles wat met klimmen te maken had. Dat kon ik op mijn buik schrijven!

Opnieuw keek ik om me heen en mijn blik gleed over de Domtoren, die smalend op me neerkeek.

‘Ja ja,’ mompelde ik. ‘Ik herken een domme actie als ik er eentje zie.’

Op dat moment zag ik naast me iets bewegen en vlug draaide ik me om. Er werd licht op de muur naast mij geprojecteerd en

iets verderop hoorde ik het geronk van een motor.

Ik luisterde nog iets beter en verbeterde mezelf. Het geluid kwam niet van een een auto of een motor, maar zo te horen van een vrachtauto. Reden die nog op dit tijdstip?

Een flits rood kwam de hoek om en ik herkende de zwaailichten op het dak. Het was een brandweerauto! Opgelucht ademde ik uit en voor ik het wist zwaaide ik naar ze in een paniekerige poging om hun aandacht te trekken. Toen ze vlak voor me afremden, zag ik dat ze een stalen constructie achterop hadden. Met een bakje! Daarmee konden ze me misschien wel omhoog brengen, naar mijn raam. Naar mijn warme slaapkamer! Ik kon wel huilen van geluk.

De deur aan de bijrijderkant ging open en één van de brandweermannen stapte uit.

‘Zo, wat zie jij eruit,’ zei hij grinnikend en hij knikte op mijn schaarse kledij.

Mijn wangen werden warm en kleurden ongetwijfeld in dezelfde tint als de auto. ‘Ik eh...,’ begon ik hakkelend. ‘Ik heb mezelf buitengesloten.’

‘O, ik dacht dat je er iedere avond zo bij liep!’ Hij knipoogde, maar daarna werd de blik in zijn ogen zachter. ‘Zullen we je dan maar even helpen, schoonheid?’

De deur aan de andere kant ging open en ik hoorde een demonstratieve zucht. De chauffeur stapte uit en liep om de auto heen.

‘Wacht jij maar even in de auto. Dit is niet hoe je een dame behandelt.’

De bijrijder snoof en zei smalend: ‘Wat ben jij een slijmbal, zeg.’

De chauffeur gaf een knikje met zijn hoofd en richtte toen zijn aandacht op mij. Zodra zijn ogen die van mij vonden, ging

Brandend Verlangen

mijn keel op slot. Ik kon niet meer praten, niet meer slikken, niet meer ademen. Zijn ogen glansden in het oranjege licht van de lantaarnpaal en er lag een vriendelijke glimlach rond zijn lippen. Op zijn kaaklijn groeide een baard van een dag en ik kreeg zin om mijn handen over de stoppels te wrijven. Zijn blonde haar was kort en in een vlot model geknipt.

En dat alles was verpakt in een brandweerpak!

‘Gaat het wel?’ Hij nam me bezorgd op.

Ik schudde mijn hoofd en dwong mezelf om in te ademen. ‘Ja,’ zei ik uiteindelijk een beetje wiebelig. ‘Of eigenlijk nee. Ik heb mezelf buitengesloten.’ Ik wees naar boven. ‘Misschien dat ik via mijn raam binnen zou kunnen komen, maar ik ben niet zo’n fantastische klimmer.’

De vriendelijke brandweerman schonk me een bemoedigende glimlach.

‘Maak je niet ongerust. Dat heb ik in een oogwenk voor je opgelost.’

Ik knikte dommig, niet in staat om een zinnig antwoord te geven.

Hij draaide zich om, liep naar zijn collega en gaf hem kennelijk instructies, want kort daarna draaide hij zich om, pakte me bij mijn bovenarm en trok me mee naar het bakje.

‘Je hebt geluk dat we met de hoogwerker zijn,’ zei hij met een knipoog, terwijl hij me hielp om in te stappen.

Ik verwachtte dat het bakje meteen omhoog zou gaan en verlangend keek ik naar mijn slaapkamerraam, maar in plaats daarvan kwamen de hoeken van de brandweerauto tot leven.

‘Wat gebeurt er?’ vroeg ik verbaasd.

‘Dit heet stempelen,’ legde de brandweerman uit. ‘Dat zorgt ervoor dat de auto straks niet omvalt als wij met de hoogwerker omhoog gaan.’

Ik knikte en staaarde naar de “armen” die zich nu stevig op de grond hadden gezet om de brandweerauto op zijn plek te houden.

‘Nou, daar gaan we,’ zei hij met een glimlach. Hij drukte op een paar knoppen op het paneel voor ons en inderdaad ging het kleine bakje omhoog. Mijn hart schoot onmiddellijk in mijn keel en ik zette een stapje dichters naar hem toe.

‘Heb je hoogtevrees?’ vroeg hij voorzichtig.

Ik knikte.

Hij legde een hand op mijn onderarm en liet het bakje tot stilstand komen. ‘Waarom zou je bang zijn? Ik heb je vast. En moet je eens zien hoe ver je kunt kijken!’

Ik kon amper horen wat hij zei, want ik voelde alleen maar hitte schroeien op de plek waar zijn vingers lagen. Hemel, wat voelde dat veilig. Voor het eerst sinds ik me kon herinneren leek mijn hoogtevrees weg te smelten en durfde ik daadwerkelijk een beetje om me heen te kijken. De statige Domtoren aan het begin van de straat herinnerde me eraan dat ik nog helemaal niet zo hoog was. Het kon nog veel hoger!

‘Kom, dan doen we het laatste stukje nog even.’ Het geluid van zijn stem kietelde in mijn oren en ik kon zijn lippen bijna tegen mijn oorschelp voelen.

Het bakje zette zich weer in beweging en we gingen de laatste meter omhoog.

Eenmaal voor mijn raam, stak de brandweerman een stukje gereedschap tussen de kier, rommelde er iets mee en ineens ging mijn raam open. Ik zuchtte opgelucht, maar toen drong meteen tot me door dat ik nu ook afscheid moest nemen van hem.

‘Ik eh...’ Ik draaide verlegen wat met mijn blote voet. ‘Bedankt. Heel erg bedankt.’

Brandend Verlangen

Zijn mond trok zich in een brede glimlach en er verschenen kuiltjes aan weerskanten. Mijn knieën zakten een beetje in, plotseling onkundig om mijn gewicht te kunnen dragen.

‘Graag gedaan.’ Hij bracht zijn vingers naar zijn hoofd; groette alsof hij in het leger zat. ‘Hier, pak mijn hand maar, dan help ik je nog even met overstappen.’

O shit, dat was ik vergeten. Ik moest natuurlijk nog vanuit dit bakje naar het raam. En dan naar binnen... Vanuit het niets klapperden mijn tanden.

‘Rustig maar, ik help je.’

Hij stak me zijn hand toe en ik greep die dankbaar vast. Zijn andere hand legde hij om mijn middel en me zo ondersteunend, hielp hij me over de rand.

Onder me gaapte een diepe kloof en ik wist meteen dat ik dood zou zijn als ik viel.

‘En nu naar je vensterbank.’

Op dat moment werd ik me ervan bewust dat ik het kleine plastic zakje uit mijn fietsmand nog steeds in mijn handen geklemd had. Ik stak mijn hand door het handvat om mijn beide handen vrij te hebben en ik focuste me op het smalle strookje dat moest doorgaan voor mijn vensterbank. Vanaf de grond had het nog redelijk wat geleken, maar nu ik het voor me zag en wist dat ik daar met mijn hele gewicht op moest gaan staan, vond ik het de naam “vensterbank” niet eens meer waardig. Toch zette ik braaf de eerste stap en vertrouwde erop dat de brandweerman me in evenwicht zou houden. Ik greep meteen het raamkozijn vast en verplaatste nu ook mijn tweede voet. Ik stond op de rand! Dankbaar staarde ik in mijn slaapkamer en naar het bed dat onder mijn raam stond.

Ik keek nog even over mijn schouder. ‘Heel, heel erg bedankt.’

‘Graag gedaan. Ik zou jou iedere avond met liefde naar je